

MEISJESBOEKEN

VAN NANDA

UITGAVE
GEBR. KLUITMAN, ALKMAAR

JOL KWIK

NETTEKE
DOLLEMANS

TOEKOMSTPLANNEN

TRUDIE ALS HUIS-
HOUDSTERTJE

MEISJES-ILLUSIE

PECHVOGELTJE

T VROOLIJK VIERSPAN

RIEK, DE KWAJONGEN

DE OUDSTE VAN EEN
LEUTIG TROEPJE

DOEK EN DE
TOONEELCLUB

PRIJS IN PRACHTB. À F 2.90

MIEP HOFLAND, 2^E DRUK

EEN ECHE
ROBBEDOES

PRIJS IN PRACHTB. À F 1.75

UITGAVE GEBR. KLUITMAN, ALKMAAR

Grootewaardeering verdienen de werken van de schrijfster die zich Nanda noemt en die nog tot de jongere meisjes-schrijfsters gerekend kan worden, schoon ze al vele malen de lezende meisjes, zoo van 11—16 jaar, verblijd heeft met een vlot geschreven boek waarin ze boeiend vertelt van Meisjes lief en leed. Nanda is voor de jeugd beginnen te schrijven, toen ze zeventien jaar was. Het nauwe contact, dat ze toen van nature met

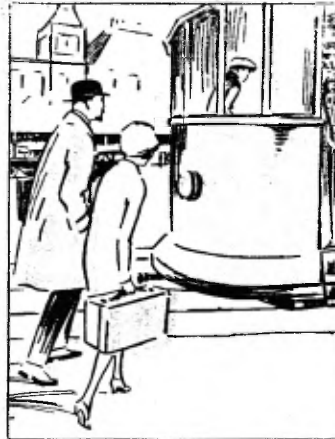

de jeugd gehad moet hebben, heeft ze behouden, doch de jaren hebben haar werk rijper gemaakt, bezonnener. Steeds inniger en liefelijker zet ze ons de saamhoorigheid der gezinnen, die haar inspireeren, voor oogen; steeds hechter toont ze ons de band tusschen broers en zusters, vooral tusschen zusters, al loopen er natuurlijk ook weleens „spoken” onderdoor, zooals San uit „Meisjes-Illusie”. En steeds overtuigender weet Nanda ons het berouw te schilderen, dat op stoute streken volgt — de straf, die elk kwaad in zichzelf draagt. —

Nanda heeft allang een kring van getrouwen om zich heen verzameld en die kring wordt grooter, bij elk boek dat er van haar komt, en dat telkens weer met smaak en zorg door Gebroeders Kluitman te Alkmaar wordt uitgegeven. De uitgevers doen tegenwoordig het eene boek na het andere van Nanda door Henri Pieck illustreeren — en Nanda kan haar illustrator niet dankbaar genoeg zijn, dat hij zich zóó in den geest van 't boek inwerkt en zijn teekeningen maakt, zooals deze boeken ze vóór alles vragen: vlot, kwiek, met vaart erin, met durf. Je ziet het de vlotte teekeningen aan, hoe de kinderen uit de boeken zijn: jong, oolijk, kwiek. En dan zijn bandteekeningen! De een is al fleuriger dan de andere. Zie die Ria uit „Meisjes-Illusie”. Ze zit op haar fiets, haar racket onder den arm en alles is vaart en spirit aan haar. Zie het aantrekkelijke portret van Jol Kwik, die eigenlijk Marjolein Vredestein heet. Geniet van die vier lieve en vrolijke meisjesgezichtjes, een bekoorlijke „trap der jeugd” — deze vier: het niet te omvamen geluk van het „kleine moedertje”, waarvan we lezen

in „'t Vroolijk Vierspan.” Het boek, dat mij persoonlijk 't liefst is: „Trudie als Huishoudstertje”, heeft als bandteekening het portret van de lieve Gertrude in een van haar oogenblikken vol zorg: kokend, de spijs keurend. — Nanda begon haar reeks meisjesboeken bij Gebr. Kluitman met „Miep Hofland”. Al dadelijk vond ze waardeering; óók, en dat kan toch niet anders dan pleiten voor een schrijfster: bij de niet-neutrale pers. Miep Hofland is een echte robbedoes en we zullen er in Nanda's boeken velen vinden. Maar Nanda verstaat de kunst, altijd het „gouden hartje” te laten blinken, zoodat we van ál de robbedoezen, vooral ook van de laatste uit een werk van Nanda, waar we een voorproefje van mochten hebben: „Dok en de Tooneelclub,” houden moeten. Na „Miep Hofland” volgt: „Een Jolig Zestal”. Daarna brengt Nanda iets héél goeds: „De Oudste van 'n leutig troepje”. Hier komt de saamhoorigheid van een gezin zoo weldoend uit. „Het Weekblad voor Gymnasiaal en Middelbaar Onderwijs”, „beveelt het boek gaarne aan.” De „Maasbode” heeft er vriendelijke woorden over. In „'t Vroolijk Vierspan” culmineeren de liefdeshistories, die door alle boeken heen geweven zijn. Hoe kan 't ook anders, als je voor meisjes over meisjes schrijft? De liefdesgeschiedenissen zijn allemaal aardig — de jongelui moeten vaak door misverstanden heen, en soms moeten ze heel lang op elkaar wachten, zooals Rie en René uit „Meisjes-Illusie”. Maar dat doen ze dan ook, met onbezweken trouw. Alle liefdeshistories doen natuurlijk en zuiver aan — op het juiste oogenblik komen de jongelui vrij en frank voor hun liefde uit — zwoelheid en opgeschroefdheid ontbreken ten eenenmale. „Het Handelsblad” rangschikt bij de verschijning van dit boek Nanda onder de „geroutineerde schrijfsters.” Na „'t Vroolijk Vierspan” kwam „Pechvogeltje”. En al gauw schreef „de Nieuwe Gids”: „Het lijkt me één van Nanda's allerbeste boeken”, terwijl het „Rotterdamsch Nieuwsblad” ná een vriendelijke beschouwing, besloot met te zeggen: „Nanda heeft trouwens haar sporen verdiend.” Loek, het pechvogeltje, heeft overal pech in: als ze goed wil doen en als ze kwaad wil doen. Ze heeft geen moeder meer, doch aan liefde komt ze niets te kort. Wat een lieve, trouwe zuster heeft ze aan Bernardien. En gelukkig heeft Loek géén pech, als ze die zuster-

liefde eens wil vergelden.
 „Meisjes-Illusie” wordt dan
 naast het fleurige rijtje ge-
 zet, en goed ontvangen.
 „Boekenschouw” noemt het:
 „een mooi boek voor oudere
 meisjes.”

„Het Nieuwsblad van Bata-
 via zegt: „een aantrekkelijk
 boek.” Ik noemde daarnet al
 de onbezweken trouw, waar-
 mee Rie René terzijde staat
 als hij, pleegzoon, telkens in
 botsing raakt met Rie's wel
 héél ongemakkelijken vader,

en de trouw waarmee ze hem blijft liefhebben, tot hij
 als geslaagd mensch haar tot zijn vrouwtje komt vragen.
 Hierna schreef Nanda het allerliefste „Trudie als Huis-
 houdstertje.” „De Hollandsche Revue” vindt, dat Nanda
 hier „een van die goede, hartelijke milieus geeft, waar-
 in de kinderen nog „ouderwets” tegenover de ouders
 staan en het respect en de gezinsliefde hand in hand
 gaan.” En „De Maasbode” vond, dat „Gertrude, nu
 moeders rechterhand, zich in de vroegere, rijke dagen
 nooit zoo gelukkig heeft gevoeld als thans, nu ze zich
 verdienstelijk maakt en in grootere en kleinere opof-
 feringen haar liefde kan toonen voor haar ouders, broers
 en zusje.” Waar Nanda zooveel liefdesgeschiedenissen
 vroolijk doet eindigen, weet ze hier ook van de lieve
 Trudie te vertellen, hoe goed alles voor haar gaat, en
 we verheugen ons over het geluk van Trudie en Joop.
 En hoe heeft Pieck nu toch weer dat plaatje van kleinen
 Tons geteekend! Tons, het kleine broertje, dat haast
 een verschrikkelijk auto-ongeluk had gehad, doch alleen
 licht geblesseerd bleek. En wat heeft Nanda die tante
 Truda ten voeten uit gezet, zij, die de koe bij de horens
 neemt, als 't niet vlot tusschen haar petekind en Joop.
 In „Toekomstplannen” staat Nanda ineens op zeer
 reële basis, vertelt van een meisje-bankbeambte en
 van geldzorgen. „Zij” vindt er van: „Het is een echt
 boek van dezen tijd, met de vrije opvattingen en levens-
 wijze der jonge meisjes.”

„Netteke Dollemans” gaat nu met de overige
 boeken „een bibliotheekje vormen, dat waard is,
 bezeten te worden.” Aldus vind het „de Locomo-

tief." Netteke Dollemans is een halve wees, wier vader in Indië is en die door twee dames wordt opgevoed. Netteke kan heel dól doen, maar ook is ze de dames, die haar zoo goed verzorgen, met hart en ziel dankbaar en toegewijd, en als de dames in zorgen komen, weet zij die heel wat te verlichten. En welk een zegen is ze voor Jeanne, het verwend, van verveling zieke kind. — Ook Netteke vindt haar „Godfried”, zoo

jong ze nog is. — „Jol Kwik,” u weet wel, Marjolein Vredestein, doet haar bijnaam alle eer aan. In dit boek en in „Miep Hofland” speelt de school met al wat daar te beleven valt, een héél groote rol, en de onderwijzeressen, die Jollen Kwik en Miepen Hofland in haar klas hebben, zijn niet altijd te benijden, doch ze weten wel, dat 't nooit zoo erg gemeend is, en Jol en Miep telkens weer oprecht haar best doen, op het rechte pad te blijven. Het boek eindigt met de erkentenis van Nini, Jols zusje: „Corrie (een vriendinnetje) kan zoo aardig zijn als ze wil, maar er gaat niets en niemand boven Jol, mijn eenige zuster” — en dat is niet teveel van Jol gezegd. Nu nog even over het boek, dat in herdruk verschijnen zal: „Een echte Robbedoes.” Het vertelt de lotgevallen van een „nakomertje”, thuis wat verwend en daardoor wat overmoedig. Op de nieuwe school haalt ze héél wat uit, maar haar wapenschild houdt ze zonder smet en 't doet haar heel veel verdriet, als de directrice van haar school haar verdenkt, niet eerlijk te zijn. Zoals in vele van haar boeken, zet Nanda hier tegenover de vroolijke, natuurlijke, als goud zoo zuiver eerlijke kinderen, een figuurtje „der duisternis”. Al blijft 't toch ook nog maar een „valsch kind.” Deze keer blijft dat kind onder den omgang met de vroolijke en openhar-

tige kameraden, die ze is, en moet uit hun midden verwijderd worden, naar kostschool. Andere keeren wordt het kwade met het goede overwonnen.

In een rustig mijmeruur Nanda's werk overdenkend, komen groep na groep gestalten voor mijn geest. Ze beleven allemaal heel veel, en toch zijn 't de belevenissen des dagelijkschen levens. Heel veel dartele meisjes zijn erbij, veel aardige jongens. Lieve moeders, vaders als kameraden, maar ook wel eens kameraden, die oorvegen of een pak slaag uitdeelen. Oudste zusters vol roerende zorg en teederheid voor het jongere goed.

Directrices en onderwijzeressen, die het niet makkelijk hebben, maar toch toonen te weten, met welk puur materiaal ze werken. Ook toonen ze dat soms niet. Hartelijke tantes en ooms, inschikkelijke en toegewijde dienstboden, die op haar tijd waardeerende en knusse bezoeken in de keuken krijgen. Welk een bonte wereld. — Onze meisjes tusschen 11 en 16 kunnen keus genoeg maken uit Nanda's werken. Ik hoop u dit hierbij aangeetoond te hebben. Mogen schrijfster, uitgevers en publiek iets hebben aan dit, mijn overzicht.

S. LUGTEN-REIJS.

INTEEKENBILJET

De ondergeteekende wenscht te ontvangen door tussenkomst van den Boekhandel:

.....
.....
.....

Naam:

Woonplaats:

.....